

המתקדמת, צ'רלי ביטון ותופיק זיאר מחז"ש — דוגלים בפה מלא במשאומתן בין ישראל ואש"ף. עניין זה מילא תפקיד מרכזי במצעים שלהם לפני הבחירות. על סמך מצעים אלה נשלחו לכנסת יתר על כן, כדי למלא תפקידו כראוי חייב כל חבר-כנסת להשיג מידע רלוונטי. פגישה עם ראשי אש"ף, לשיחה על האפשרויות להשגת השלום, היא אמצעי חשוב להשגת מידע רלוונטי, ממקור ראשון, הדרוש להכריעה כנסת מכל המיפגלות כדי למלא תפקידם כראוי.

לפח הזבל. היועץ המישפטי אינו שופט, ולא הוא הפוסק האחרון. גם אם יחליט חריש להעמיד את הארבעה לדין, והכנסת תסיר את חסינותם, קרוב לוודאי שבית-הדין יורוק את כתב-האישום לפח הזבל. יתכן גם שיוסיף כמה פסוקים עוקצניים על החוק ועל היועץ המישפטי, המקבל החלטות מפוזרות כאלה. שום יועץ מישפטי אינו אוהב לעמוד במצב כזה.

לכן מתלבט חריש. אולם אין זה עניין הנוגע להכריעה כנסת בלבד. הפרשה מטילה אור נוסף על החוק הזה כולו. הוא אבסורדי מבחינה מישפטית ומאוס מבחינה דמוקרטית.

אך איך מבטלים חוק כזה, אחרי שהתקבל על-ידי כנסת בהתקף של אדישות וציניות?

אפשר, כמובן, לבטל את חוק חסינות חברי הכנסת, ולהפוך את הכנסת למעין סובייט עליון של "דמוקרטיה עממית". אך חברי-הכנסת אינם מוכנים לגרוע את הענף שהם יושבים עליו.

ירושלים

אצל חוסייני. בלילה

מה עושים לערבי מרגיו, שאין נגדו הוכחות? שולחים אותו למעצר מינהלי

בפעם השלישית, פייצל אל-חוסייני נעצר. השלטונות אינם אוהבים את פייצל אל-ח'י יסיני. יש להם סיבות לכך.

ראשית כל, הוא נושא שם המערער התלהבות אוטומטית אצל כל ערבי פלסטיני. לא בשל קרוב בורהוק, חג' אמין אל-חוסייני, המופתי המי פורסם של ירושלים, אלא בשל אביו, שהיה איש חשוב עוד יותר: עבד-אלקאדר אל-חוסייני, הגיי בור האגדתי שפיקד על הכוחות הפלסטיניים בקי רב על ירושלים ב-1948, ושנהרג בקרב במרומי הקסטל.

שנית, מפני שהוא פלסטיני לאומי, המטיף להתנגדות לכיבוש.

שלישית, מפני שהוא עושה זאת בצורה מר-גיוה במיוחד. לא בדרך של מעשי-אלימות, אלא בהטפה שקטה, מתמדת, עיקבית, הרוכשת אהדה גם בחוג מכריזי ההידויים, המתרחב והולך.

בשנים האחרונות שקעה ההנהגה הקודמת של הציבור הפלסטיני בגדה המערבית. חלק ממנהיגי גיו גורשו, כמו פאהד קוואסמה ומוחמד מילחם. חלק נפצעו על-ידי המחתרת היהודית, כמו כרים ח'לף, שמת בינתיים, ובסאם שכעה, שמתח ביד קורת על תמינתו של יאסר ערפאת ונדחק הצייד דה.

חוסייני מילא את החלל הזה, מבלי להפח כבוד או מישרה. הוא הפך גיבור הדור החדש, שחיפש מנהיג שקט, סמכותי, המסמל את האידיאל של "צומד" — ההצטרפות לקרקע, החזקת-מעמד, העמידה לטווח ארוך, ההתנגדות לכיבוש.

ככה ייעשה לאיש. מה עושים נגד איש כזה?

השלטונות הטילו עליו מעצר מינהלי לשישה חודשים. חוסייני עירער כבית-המישפט. כתושבי ירושלים, יש לו זכויות החסרות לתושבי הגדה, שהיא שטח כבוש על פי החוק.

בית-המישפט הקטין את המעצר המינהלי לחצי, רבר בלתי-רגיל מאוד. חוסייני שוחרר. עם שיחרורו פירסם חומר על דרכי החקירה של הש"ב, ששלח למד בכלא.

על כן נעצר שוב, והפעם בהליך מישפטי. הוא הובא לפני שופט, ואחרי כמה ימים שוחרר מבלי שהוגש נגדו כתב-אישום. פשוט לא נמצאו שום ראיות שאיפשרו את העמדתו לדין.

זה מרגיו, ועל כן באו השוטרים והלמו בלילה על דלת ביתו של חוסייני, בפעם השלישית. ושוב הוטל עליו מעצר מינהלי לשישה חודשים. ככה ייעשה לאיש שאין נגדו הוכחות.

העם

סטאטיסטיקה של דם

האם גורמת לכך העצבנות המתגברת של חודשי-החום?

תאונות-הדרכים שוב הטילו את מוראן את האדם הישראלי.

היה נרמה כאילו הוטלה על הארץ קללה. מיספר הקורבנות, המגיע בדרך כלל ל-7 עד 10 בשבוע, קפץ לפתע ל-20 ויותר. מיד יום נוספת תאונה קטלנית דרמטית, כשכל תאונה שונה מקודמותיה.

כדי להגביר את ההתרגשות, נפתח השבוע מישפטו של נהג-הקטר, שהיה מעורב בתאונה שבה נדרס אוטובוס-הילדים מפתח-תיקוה על פסי-הרכבת. להשלמת התמונה הקודרת פורסמה סטאטיסטיקה, שהעידה כי מאז קום המדינה נהרגו בה בתאונות דרכים כ-14,400 אלף איש ואשה, וזקן וילד כמעט בריוק כמיספר ימיה של המדינה עצמה. כמיספר הזה נהרגו ככל מילי-חמות-ישראל ובפיגועים על רקע לאומי.

הרע בעיני ה'. תאונות יש תמיד. זוהי תופעת-לוואי של התנועה המנועית. חלק מן התאונות הן בלתי-מנועות, ונובעות מהצטברות מיקרית של נסיבות.

אך מה גרם לעליה התלולה הפיתאומית?

יש שאמרו: זהו מיקרה בלבד. מרי פעם יש עליה בעקומה. מבחינה סטאטיסטית אין לה משמעות, אף שהמחיר האנושי נורא.

יש שאמרו: זהו עונש משמיים. ויעש ישראל את הרע בעיני ה'.

אך יתכן שיש לתופעה המוויעה סיבה טיבעית יותר. ישראל מגיעה אל סוף הקיץ. העצבנות המצטברת של שלושת חודשי החום משפיעה על רמת הנהיגה, שהיא רעה גם בלאו הכי. הנהגים, המבלים את החודשים האלה במי כוניות בלתי-ממוגות, מתפרעים והולכים. הולכי-הרגל נזהרים אף פחות מן הרגיל.

סוף הקללה. כל זה אינו נחמה למישפחות. הן לא תמצאנה נחמה גם בהיסטריה הקולנית, המלווה בדרך כלל עליה כזו בעקומה — הקריאה לעונשים יותר ויותר המורים לנהגים, ההכרות של הפוליטיקאים על אכפית-חוקים, מאמרי האזעקה לגיוני.

הסתיו עומד בשער, ומביא עימו את השנה החדשה. יתכן שגם קללה זו תחלוף, עד הפעם הבאה.

הכנסת

ארבעה שהלכו

ארבעה נפגשו עם ערפאת. ליועץ המישפטי יש בעיה. מה עושים?

ליועץ המישפטי לממשלה יש בעיה. ויוסף חריש אינו אוהב בעיות אלה. ארבעה חברי-כנסת נפגשו עם מנהיג אש"ף, יאסר ערפאת (ראה עמודים 8-9). יתכן כי נסיבות הפגישה מהוות הפרה של הפקודה למינוע טרור, כפי שתוקנה לפני שנה. על פי התיקון, כל פגישה עם כעלי-תפקיד באש"ף, שנועדה לדושיח של שלום, מהווה עבירה. (כל פגישה אחרת היתה אסורה גם קודם לכן).

החוק גונה כעולם כולו כאנטי-דמוקרטי. מומחים מכובדים למישפטים בישראל שללו אותו גם מהבחינה המישפטית, מפני שהוא יוצר עבירה שאינה תלויה בכוונה פלילית. לפי חוק זה, כוונתו של כעלי-המעשה אינה חשובה כלל. אולם המחוקק לא הביא בחשבון בעיה אחת: מה יהיה דינו של חברי-כנסת העושה מעשה כזה?

מילוי תפקיד. ה"כ העובר עבירה רגילה, דינו ככל אורח אחר. אולם לפני שהוא מובא לדין, על היועץ המישפטי לממשלה לבקש מן הכנסת להסיר את חסינותו. כעבר זה היה כמעט תהליך אוטומטי. באחרונה משתדלת הכנסת להגן על ח"כים-גנבים, מובן מאליו שלא תגן על ח"כים מבקשי-שלום.

אלא שלא זאת הבעיה. להברי-כנסת יש סוג אחר של חסינות, שאינה ניתנת כלל להסרה. חוק חסינות חברי-הכנסת קובע בסעיף הראשון שלו, שאין לתבוע אחריות פלילית מחברי-הכנסת על מעשים שעשו במילוי תפקידם.

כל ארבעת חברי-הכנסת שנפגשו עם ערפאת — מתי פלד ומוחמד מיעארי מן הרשימה

איש השנה תשמ"א
שרביטחון שרון

אשת השנה תשמ"ב
קואית כהן

איש השנה תשמ"ג
פורש בנין

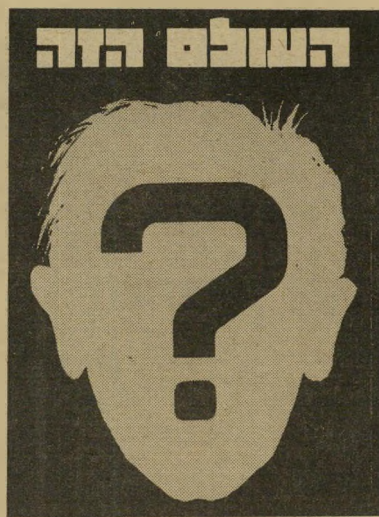
איש השנה תשמ"ב
פולש-ללבנון שרון

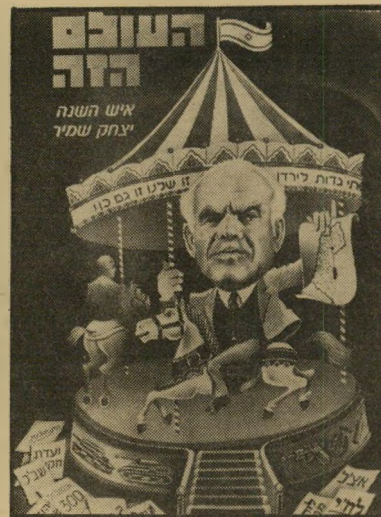
איש השנה תשמ"ה
ראש-ממשלה פרס

איש השנה תשמ"ד
פאטיס כהוא

איש השנה תשמ"ז
???

איש השנה תשמ"ז
ראש-ממשלה שמיר